

HVER 8 DAG

Nr. 40.

2. Juli 1911.

17. Aarg.

Teatermaler *Carl Lund*. Fot. Georg Lindström.

Hos Teatermaler Carl Lund.

Et Interview paa Malersalen.

Hvem kender ikke *Carl Lund*? Det vil sige, Manden selv er der vist mange, som ikke kender. For han er saa afdæmpet og tilbagetrukket og fører et stillfærdigt Liv.

Men *Navnet* — det kender alle, baade unge og gamle. Allerede da man var lille Dreng, læste man paa Teaterplakaterne: „De nye Dekorationer af Carl Lund“. Og det var lige meget, om man befandt sig i Provinsen eller Hovedstaden. Det var altid Carl Lund — selv om man nok undertiden havde en Fornemmelse af, at Provinsdirektorerne ikke altid tog det saa nøje, men af og til i en snæver Vending uberettiget reklamerede med den populære Teatermalers Navn. I al Fald taler Sandsynligheden for, at Carl Lund nu og da vilde have følt nogen Grad af Overraskelse, hvis han tilfældigvis var kommen til at staa Ansigt til Ansigt med Dekorationer, der paastodes at være af ham. Det er ogsaa mer end én Gang hændet, at et ærværdigt Bagtæppe, som ganske vist i Tidernes Morgen var udgaaet fra Carl Lunds Malersal, i Sæsonernes Løb blev frisket saa livligt op af lokale Malermestre Landet over, at Lund kun højst uegenligt kunde siges at være Fader til det. Men *han* har under alle Omstændigheder stadig forstaaet at tage eventuelle Overraskelser i saa Henseende med Sindsro.

Efterhaanden som Aarene gik, blev det en staaende Vending i Pressens Anmeldelser vedrørende nye Teaterdekorationer af Mesteren: „Carl Lund har for Gud véd hvilken Gang overgaaet sig selv.“ Og da han for to Aar siden fejrede sit 25 Aars Jubilæum, hyldedes han paa det hjærteligste ved en stor Teaterfest paa Casino, for hvilken Scene han har betydet overmaade meget. Afdøde Direktør *Fritz Petersen* var — en *passant* bemærket — en af dem, der forstod at benytte Carl Lund. Den unge, driftige Teaterleder var ikke smaalig, naar det gjaldt nye, flotte Dekorationer til en Wienervælsesøerette. Lund fik rigtig Lov til at tumle

sig: Der kom runde plastiske Søjler i Stedet for kedelige flade Kulisser, bløde folderige Forhæng og Drapperier i Stedet for malede Tæpper. Nydeligt var det — men maaske lidt kostbart.

Fornylig har Carl Lund høstet den Anerkendelse, at et Kronborg-Diorama, han havde malet og opbygget til den store Turistudstilling i Berlin, har gjort Lykke og er blevet erhvervet af et stort tysk fotografisk Firma.

Og om kort Tid vil han paany „overgaa sig selv“ med et stort Dekorationsarrangement i ægyptisk Stil ved Tivolisøen. Det aabnes midt i *Juli*, men er allerede næsten færdigt.

Hvis Folk tror, at en Teatermaler ikke har noget at bestille om Sommeren, tager de fejl. Carl Lund har i al Fald nok at gøre: det fik „Hver 8. Dag“s Medarbejder et levende Indtryk af under et Besøg forleden paa Malersalen. Lund har i mange Aar haft Lokale paa Trinitatis Kirkeloft med Indgang fra Runde Taarn.

— Det er saa dejligt midt i Byen, siger den populære Kunstner. Og egentlig ikke dyrt. Det er ogsaa kun, fordi mit Arbejde gaar saa stille af og ikke kan genere nogen, at jeg faar Lov til at være her. Min Bestilling er jo ganske pæn — naar jeg selv skal sige det — og glæder ikke saa faa Mennesker.

Vi gaar en Tur ned gennem det store Lokale, hvor der arbejdes med fuld Kraft paa det ægyptiske Arrangement. Straks er man noget forbavset over, at man godt maa spæse hen over de store malede Lærreder.

— Naar det bare er tørt, gør det ingen Ting, siger Lund, som selv fører an.

Og det virker ogsaa ret ejendommeligt at se Malerne staa og male — efter Fotografier og Skitser — med alenlange Pensler paa Lærredet, der er udspændt paa Gulvet.

— Der skal mange Aars Øvelse til at kunne gøre det!

Vi staaar paa et farverigt Tæppe, som skal forestille et Kig ind i Kleopatras Have.

HOS TEATERMALER CARL LUND

— Prøv nu blot at gaa op ad denne Stige! opfordrer Lund. Jeg klatrer til Vejrs. Og set oppe fra bliver det broget-klaffede Tæppe til et Maleri med Perspektiv og det hele.

Langs Væggene staar der opstillet store plastiske Søjlekapitæler og fantastiske ægyptiske Gudebilleder, udarbejdet af Papmaché. Og jeg er nær ved at snuble over et Bundt imiterede Palmestammer.

— Fra Syden har vi forskrevet et større Parti mægtige Palmeblade, fortæller Lund. Saa Palmerne vil komme til at virke ganske naturtro, naar de nu bliver stillet op inde i Tivoli, og Solen

— *Solen!* tillader jeg mig at afbryde. De er en sangvinsk Mand. Tror De paa Solen i Sommer? Det er jeg holdt op med for længe siden!

— Aa, nu bliver det nok bedre.

— Ja, det har Meteorologerne jo lovet. Det er forresten snart ikke saa faa Aar, De har arbejdet for Tivoli, hvad?

— Ja, det er det 24. i Aar.

— Saa skal De jo holde 25 Aars Jubilæum i Tivoli næste Sommer!

— Næ, tal dog endelig ikke om saadan noget, udbryder Lund helt forskrækket. Det røg mig saadan ud af Munden med de 24 Aar.

— Hvad synes De selv er det bedste, De har fremstillet inde i Tivoli?

— Jeg holdt mest af „Svejtserlandskabet” og „Skræppeskoven”. Det var det mest fantasifulde, jeg har gjort, synes jeg.

— Og af Deres mange Teaterdekorationer?

— Ja, det er snart vanskeligt at fremhæve nogle paa Bekostning af andre. Men jeg synes forresten, at Dekorationerne til „Et Folkesagn” paa Casino var ganske virksomme. De blev jo ogsaa meget rost — hvad jeg tog som et Vidnesbyrd om, at jeg i al Fald ikke er gaaet tilbage. En Dekoration, jeg personlig holdt meget af, og som der var noget nyt i, var Kirkegaarden i „Aladdin”.

— De tager vel jævnlige til Udlandet og

ser, hvad man der præsterer paa Deres Felt?

— Ja, jeg har set mig ikke saa lidt om og studeret mit Fag.

— Og hvad er Deres Indtryk af vor egen Teaterdekurationskunst i Forhold til Udlandets?

— Jeg mener, at vi er udmærket med her hjemme. Det kan hændes, at man i Verdensbyerne overgaar os i Retning af Effekter; til Gengæld er vi ærligere, stræber mere efter at indføre *Naturen* paa Scenen og *gøgler* mindre.

— De har slet ikke noget med Det kongelige Teater at gøre?

— Nej, nu ikke. En kort Tid efter den udmærkede Teatermaler *Güllichs Død* var jeg knyttet til Det kgl. Men nu er *Thoroff Petersen* som bekendt Teatrets Dekurationsmaler og har været det i mange Aar.

— Det maa da være en god og sikker Stilling?

— Ja, naturligvis.

— Men De tjener godt paa Deres Manér, ikke sandt?

— Aa, Gud, tjener! sukker Carl Lund. Hvis jeg tjente alt det, som Folk *tror*, jeg tjener, var jeg en rig Mand.

Vi slutter vor Vandring i Carl Lunds private Arbejdsstue, hvor tre nydelige Modeller af nye Teaterdekorationer straks fanger min Opmærksomhed.

— Det er til *Centralteatrets* Aabningsforestilling, „*The Arcadians*”, forklarer Carl Lund.

Særlig den ene af dem, der forestiller „*Lykkelandet*”, er aldeles henrivende — med fine, slanke Træstammer, der hæver sig over et kuperet Terræn; og ude i Horisonten anes Havet som en dybblaa Linje. Man staar og mindes sin Barndoms lykkelige Syslen med Dukketeatret.

Det maa være en fornøjelig Kunst saaledes at kunne fremtrylle Teaterdekorationer — især naar man mestrer sit Fag med en *Carl Lunds* Talent og Teknik!

Niels Th. Thomsen.